

1

IEDEREEN WIL WAT VAN JE

De augurkenkoning houdt audiëntie. Rondom het stampvolle bureau van Oos 'Oger' Kesbeke staan acht mensen. Vier ervan zijn van de filmploeg die een dag komt draaien voor het nieuwe seizoen van *De Augurkenkoning*, de succesvolle realityserie die van Oos, zoons Camiel en Silvian, zijn partner Farenas en een aantal medewerkers Bekende Nederlanders maakte. Ze wachten geduldig en geamuseerd op hun beurt, weten na drie seizoenen inmiddels wel dat het geen zin heeft om je druk te maken als het op Kesbokes aandacht aankomt. Vriendin Farenas noemt hem niet voor niets altijd de Yes Man: Oos maakt tijd voor iedereen, of hij die nou heeft of niet.

Oudste zoon Camiel – blonde kuif, jaloersmakend

sterke kaaklijn – staat er licht geïrriteerd bij, de armen verbeten over elkaar. Hij wil antwoorden op vragen, er moeten dingen gebeuren, telefoontjes worden gepleegd. Daarachter twee mannen in pak met stropdas die ook op wat gesprekstijd met Kesbeke wachten, en dan is er nog een meneer die graag zou zien dat Oos binnenkort iets komt doen met een stoomgemaal in Halfweg – wat precies, blijft vooralsnog in nevelen gehuld, omdat jongste zoon Silvian zijn vader belt. Oos neemt op, zegt dat hij druk is. Mensen, dingen, gedoe, snap je. Sil – op speaker – doet of hij het niet hoort en vraagt iets over een van de machines.

Oos zit in zijn riante leren bureaustoel, wipt onrustig heen en weer, zijn felblauwe ogen schieten alle kanten op. Plots is daar een mevrouw met kort, paars haar en een flinke bril. Een medewerker heeft haar bij de voordeur opgevangen. Hij zat daar te roken toen de vrouw aanbelde – in het halletje bevindt zich de proviso-
rische rookruimte voor medewerkers, waardoor bezoekers op rustiger momenten getrakteerd worden op de geur van natte hond en tijdens rokersspitsuur op een laaghangende nicotineniveau. Vroeger was het helemaal feest, zegt Oos daarover: toen rookte iedereen altijd en overal. Niet alleen bij Kesbeke, maar in elke fabriek en op elk kantoor. Stonden ze gewoon met een sigaret in hun gezicht augurken te sorteren. En toen kwam dat

rookverbod en hebben ze een mega-afzuiginstallatie in dat halletje gemonteerd. Geloof Oos nou maar: dat ding zuigt de haren van je ballen af. Maar officieel is dat natuurlijk nog steeds niet genoeg, je mag gewoon niet binnen roken. Hij begrijpt dat, en de jongens staan op warme dagen allemaal buiten tegen de muur hun peukje te roken, maar in de winter is het anders. Hij kan zijn jongens toch niet die kou in sturen? Dan ben je toch een slechte baas? Natuurlijk kunnen ze hem een bekeuring geven en als ze willen moeten ze dat maar doen.

Of meneer Kesbeke er was, wilde de mevrouw met het gekleurde haar en de grote bril weten van de medewerker. En of-ie dan misschien met haar op de foto wilde. Want ze was ‘keifan’, dol op augurken en ze was er speciaal voor uit Limburg naar Amsterdam gereden.

Gebeurt wel vaker, zegt Oos later, als de storm rond zijn bureau is gaan liggen. De mensen komen vanuit het hele land naar de fabriek aan de Adolf van Nassaustraat in het Amsterdamse stadsdeel Bos en Lommer. Voor een rondleiding – de wachtlijst daarvoor staat inmiddels op ruim vijfhonderd mensen – en de aanschaf van wat zuurs aan de overkant van het fabriekspand, in het winkeltje waar alle Kesbeke-producten te koop zijn: van de klassieke Amsterdamse uien en augurken via mosterdkaviaar, piccalilly en iets wat zigeunermix heet, tot de meer recente potjes kimchi (gefermenteerde Chine-

se kool). Maar soms komen ze dus alleen voor een foto. Laatst een stel uit Friesland, van de week nog iemand uit Drenthe en nu dus deze mevrouw uit Limburg.

Ze geeft haar telefoon zonder omhaal aan de geluidsmen van de filmploeg, maakt wat handgebaren die duidelijk moeten maken dat hij een foto dient te maken en gaat achter Oos staan. Die glimlacht mechanisch maar welwillend. De vrouw straalt, gunt Oos verder geen blik waardig, grist de telefoon uit de hand van de geluidsmen en verdwijnt. ‘Tot ziens, hoor,’ zegt Oos nog, maar de vrouw beent al weg. Ze kreeg waar ze voor kwam, snel terug naar Limburg.

Vloeken doet Oos amper nog, hartgrondig zuchten wel. Met zijn rechterhand wrijft hij meermaals over de beginnende stoppels op zijn kin. Hij weet het even niet, zegt hij, het is wat veel allemaal. Dat was het altijd wel – je wordt geen augurkenkoning zonder hard te werken en je hoeft Oos maar tien minuten te kennen om erachter te komen dat er he-le-maal niks mis is met hard werken – maar sinds de realityserie in 2023 op tv kwam, is er iets veranderd. Iets wat hem – met name de laatste paar maanden – nogal nerveus maakt. Hoe hij een fabriek moet bestieren weet hij inmiddels wel. Daar komt veel bij kijken, maar dat heeft hij onder controle – voor zover mogelijk, want machines lopen vast, orders komen niet

binnen en medewerkers worden ziek. Maar wat er nu allemaal gebeurt, is andere koek. Dit, vindt Oos, is idioot.

‘Iedereen wil wat van je. Continu. Dat had ik niet verwacht, in geen honderdduizend jaar. In principe had ik er ook geen behoefte aan, zo’n televisieshow. Al dat privégedoe, de vuile was, dat hoeft van mij niet naar buiten. Maar de achterliggende gedachte was: mijn zoons Camiel en Silvian gaan het straks overnemen, op een gegeven moment, en ik zou het leuk vinden als niet alleen de mensen in Amsterdam weten wie Kesbeke is, maar dat ze ook in Tietjerksteradeel weten wie we zijn. Want als je mensen vijf jaar geleden vroeg of ze wel eens van Kesbeke hadden gehoord, hadden ze geen idee, maar als je dan die pot met dat logo liet zien, was het: ja, kijk, dát koop ik altijd. Het idee was dus dat mensen niet alleen die pot en dat logo kennen, maar ook moeten weten wie wij zijn, het bedrijf, de naam. Dan laat je een soort *legacy* na.

En voor wat dat privé betreft: dat doen we in principe niet. Ik wil dat gewoon niet, want voor je het weet word je geassocieerd met de Meilandjes of die man van Gilles. Heel aardige mensen – Gilles appte me net nog dat er wéér een seizoen van zijn serie komt, het zijn er nu volgens mij driehonderd – maar ze hoeven niet alles van me te weten.

Je moet er alsnog wel voorzichtig mee zijn, want als

je die gasten van de filmploeg een vinger geeft, pakken ze meteen de rest. Zo wilden ze ook bij mij thuis filmen, in het appartement boven de fabriek waar Far en ik wonen. In eerste instantie dacht ik: nee. Maar ach, die crew is dan toch wel enorm aardig en een gesprekje met mijn vriendin aan de keukenbar is eigenlijk wel prima. En als hond Kessie of een van de twee katten een keer door het beeld lopen, is het ook goed. Als ik maar niet word gefilmd in bad met een Flügeldopje op mijn neus. Daar ben ik het type niet naar.'

Naast iets nalaten voor later wilde hij ook dat mensen begrepen dat zo'n potje augurken niet vanzelf in de winkel terechtkomt. 'Ze' denken namelijk al snel dat het allemaal automatisch gaat. 'De mensen geloven het niet als ik ze vertel dat elke augurk met de hand wordt geplukt. Maar het is echt zo. En dan moeten ze gesorteerd worden en komen ze hiernaartoe en gaan wij ze nog een keer controleren. Er zit zoveel achter, jongen, zoveel.

Vroeger kon je hier gewoon binnenlopen, konden we het je laten zien. Waarom ook niet, want als je ergens niet naar binnen mag, heb je wat te verbergen. Dat moet je niet willen. Dus zeiden we: kom binnen, was je handen, doe zo'n haarnetje op en kom een kijkje in de keuken nemen. Inmiddels kan dat niet meer. Nou ja, we doen het wel, maar je moet tegenwoordig gewoon reserveren. Geloof je toch niet.'

De hand wrijft weer over de stoppelige kin, het hoofd schudt zachtjes heen en weer, lippen stijf op elkaar, de mondhoeken naar beneden, de ogen vragend. Hij snapt nog steeds niet waarom de serie zo'n succes is geworden en inmiddels toe is aan seizoen vier.

'Het zal ergens ook met mazzel te maken hebben. Ze zeggen altijd dat ik zo'n geweldige ondernemer ben, maar je moet ook echt een beetje geluk hebben. Want zonder geluk vaart niemand wel. Toen die mannen van RTL erover kwamen praten, had ik één voorwaarde: ze mochten ons niet na drie afleveringen van de zender gooien. Dat zou ik klote hebben gevonden, want dan ben je toch een soort loser. Het liep anders, en dat heet dus geluk. Met de herhalingen erbij en dat terugkijken op Videoland schijnt er gewoon minimaal een miljoen mensen naar zo'n aflevering te kijken.

Ik hoor vaak terug dat mensen het leuk vinden omdat ze het te zien krijgen zoals het is. Ze zien wie ik ben, wat ik doe en begrijpen dat dat écht is – wat ook zo is, want ik kan niet acteren. En hoe ik er verder uit naar voren kom, maakt me niet uit. Het is wat het is. Ik geef mijn personeel de ene keer een aai over de bol en soms een schop onder hun hol, maar het is nooit op de man. Het gaat altijd om het product, nooit omdat ik iemand een klootzak vind. Zo zit ik niet in elkaar. Ik kan echt uit mijn panty springen, maar als ik je tien minuten later

weer zie, ben ik het vergeten. En dan lullen we er niet meer over. Het zal wel dat Amsterdamse zijn. De jongens hier schelden onderling ook altijd op elkaar, mopperen zich een slag in de rondte, maar tien minuten later drinken ze samen een bak koffie.'